Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ — ΤΟΥ ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΟΥΚΕΡ

Ο ΓΥΙΟΣ ΤΟΥ ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.—Ο Ἰωνάθαν Ἄρκερ, ἡ γυναίκα του ἡ Μίνα, ἡ κόρη τους Ἀγνή, 18 ἐτῶν κ' ἡ μικρὴ φίλη της, ἡ Λευκὴ Βὰν Ἔλσιγγ, ἐγγονὴ τοῦ σοφοῦ καθηγητοῦ Βὰν Ἔλσιγγ, πηγαίνουν νὰ ἐπισκεφτοῦν, στὰ Καρπάθια, τὸν περίφημο πύργο τοῦ Δρακούλα, τὸν πύργο τοῦ Καπετὰν Βρυκολάκα, ποὺ ὑπῆρξε ἄλλοτε ἡ φωλιὰ τοῦ τέρατος αὐτοῦ. Κάνουν τὸ ταξεῖδι αὐτὸ γιὰ νὰ ξαναθυμηθοῦν τὰ παλιά τους, γιὰ νὰ θαυμάσουν τὴν ἀγρία φύσι τῶν Καρπαθίων καὶ νὰ δοῦν τί γίνεται ὁ τρομερὸς πύργος, μιὰ καὶ δὲν ὑπάρχει πεῖα κανένας σχετικὸς κίνδυνος, μετὰ τὴν ἐξοντωσι τοῦ Καπετὰν Βρυκολάκα, πρὸ εἰκοσαετίας. Ἡ Ἀγνὴ κ' ἡ Λευκὴ δὲν ἔχουν ἰδέα γιὰ τὴν παλιὰ τρομερὴ περιπέτεια τοῦ Ἄρκερ καὶ τὴν ὑπαρξι τοῦ Δρακούλα. Σ' ἕνα ἐξοχικὸ σπίτι στὰ Καρπάθια, ποὺ οἱ ταξειδιῶτες μένουν γιὰ μιὰ νύχτα, μιὰ παράξενη γρηᾶ ἀς ἑκατὸ χρόνων, συμβουλεύει τὸν Ἄρκερ νὰ γυρίσῃ πίσω. Ὁ Βρυκολάκας, τοῦ λέει, δὲν ἐξοντώθηκε. Ζεῖ ἀκόμα στὸ πύργο του πίνοντας αἷμα... Ἔχει ρημάξει μιὰ ἐπαυλι, τὴν Ἐπαυλι τῆς Κατάρας, ὅπως τὴν λένε. Ὅλοι πέθαναν σ' αὐτή, μυστηριώδως. Συνχρονὶς μιὰ νύχτα, ἕνας τεράστιος μαῦρος γάτος, πηδᾶει στὸ δωμάτιο τῶν κοριτσιῶν κ' ἐξαφανίζεται κατοπιν παραοὐδῶς. Ἡ Μίνα θλεπει στὸν ὕπνο της τὸ φάντασμα τῆς Λουκίας, ἡ ὁποία τὴν ἀπειλεῖ ..

.....

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ὁ οἰκοδεσπότης ποὺ μᾶς φιλοξένησε τὴ νύχτα, μὲ κάτταξε παράξενα, πρίν ἄνοιξε τὴν ἐρωτησί μου.

Γιατὶ μοῦ κάνετε μιὰ τέτοια ἐρώτησι, κύριε; μοῦ εἶπε, χωρὶς νὰ ξεκολλάῃ ἀπὸ πάνω μου τὸ βλέμμα του.

Γιατὶ πρόκειται νὰ ἐπισκεφθῶ αὐτὰ τὰ μέρη, τοῦ ἀπάντησα, κ' ἄκουα ἀπὸ ἀπλῆ ἀνθρωπίνη περιέργεια. Λέγονται τόσα παράδοξα πράγματα στὰ μέρη σας, ὥστε εἶνε νὰ ἐκπλήξῃ κανένας. Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἐδῶ βλέπουν πιροστά τους φαντάσματα...

—Δὲν πιστεύετε σεῖς στὰ φαντάσματα. Νομίζετε πὼς δὲν ὑπάρχουν βρυκόλακες, παραδείγματος χάριν;

—Σήμερα πειὰ ὄχι. Ὑπῆρχε ἄλλοτε στὰ μέρη σας ἕνα τέτοιο τέρας, μὰ δὲν ὑπάρχει πειά.

—Δὲν ὑπάρχει πειά; Καὶ ποῦ τὸ ξέρετε;

—Τὸ ξέρω καλὰ αὐτό, φίλε μου. Εἶδα μὲ τὰ μάτια μου τὴν ἐξοντωσι τοῦ τέρατος αὐτοῦ.

Ὁ οἰκοδεσπότης κούνησε μὲ δισταγμὸ τὸ κεφάλι του.

—Λοιπόν, μοῦ εἶπε κατόπιν, σκεφτόσαστε σωστὰ νὰ πάτε στὰ κατηραμένα αὐτὰ μέρη; Καὶ λέτε πὼς ὁ βρυκόλακας ἐξοντώθηκε; Ποιὸς σᾶς τὸ διηγήθηκε αὐτὸ τὸ παραμύθι; Σᾶς ἀπάτησαν, κύριε. Ὁ βρυκόλακας ὑπάρχει, ἀκοῦτε; Ὑπάρχει!... Νὰ, εἶδατε νὰ δῆτε...

Μὲ παρέσυρε μέσα στὸ σπίτι καὶ μοῦδειξε τὸ πίσω μέρος ἀπ' τὶς πόρτες. Παντοῦ ἦσαν ζωγραφισμένοι σταυροί. Ἄνθη ἀπὸ τὴν ἐκκλησία, ἄνθη σκόρδου καὶ φυλαχτὰ κρεμασμένα στὰ κρεβάτια....

Ἐπάστρεψα. Ἀναγκάστηκα νὰ τοῦ διηγηθῶ ὅλη μου τὴν ἱστορία. Μὰ δὲν μὲ πίστεψε. Αὐτὸ μ' ἐρέθισε, τ' ὁμολογῶ, καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ ἐξάπινος τοῦ εἶπα:

—Λοιπὸν λέτε πὼς ὁ βρυκόλακας ζῆ, θὰ τὸν ἔχετε δεῖ βέβαια μὲ τὰ μάτια σας.

Σταυροστάθηκε καὶ μοῦ ἀπάντησε:

—Ἐγώ, ὄχι, εὐτυχῶς. Μ' ἐφύλαξε ὁ Θεος, ἀπὸ μιὰ τέτοια συμφορά. Ἔχω λάβει ἄλλοστε, ὅπως εἴδατε, ὅλες τὶς προφυλάξεις. Τὸν ἔχουν δεῖ ὅμως ἄλλοι. Ἔχει ρημάξει ὁλόκληρα ἑξοχικὰ σπίτια, καταλαβαίνετε; Καὶ σεῖς σκεφτόσαστε νὰ πᾶτε μέσα στὴ φωλιά του; Φυλαχτῆτε, κύριε!... Φυλαχτῆτε!...

—Ὥστε ὑπάρχει ἡ Ἐπαυλις τῆς Κατάρας;

—Θεέ μου, ναί. Ὑπάρχει.

—Κι' εἶνε ἔρημη;

—Ναί, εἶν' ἔρημη πειά. Τὴν ἔχει ρημάξει. Ὅλα πεθάναν σ' αὐτή. Καὶ κανένας δὲν τολμᾶει νὰ πλησιάσῃ στὸ σπίτι αὐτὸ τῆς δυστυχίας καὶ τοῦ θανάτου...

Τὰ εἴχα κυριολεκτικῶς χαμένα. Ἀκούγοντάς τον νὰ μιλάῃ ἔτσι. Ἀσφαλῶς ὅλοι ἐδῶ πάνω εἶνε προληπτικοὶ καὶ βλέπουν παντοῦ φαντάσματα. Πρόκειται ἀναμφιβόλως περὶ ψιαδικῆς ὑποβολῆς. Πῶς ἀλλοιῶς νὰ ὀνομάσω, Θεέ μου, τὸν τρόμο αὐτὸ ποὺ τοὺς ἔχει ἀναστατωμένους, ἔπειτα ἀπὸ εἴκοσι χρόνια;....

Σκέφτηκα γιὰ μιὰ στιγμὴ νὰ μιλήσω στὸν οἰκοδεσπότη γιὰ τὸ ἐπεισόδιο ποὺ συνέβη στὶς δεσποινίδες τὴ νύχτα μὲ τὸ μαῦρο γάτο, μὰ συγκρατήθηκα. Θὰ τὸν τρόμαζα περισσότερο. Γι' αὐτό, τὸν ρώτησα ἁπλῶς:

—Ἔχετε πολλοὺς γάτους στὸ σπίτι σας;

—Γάτους, εἴπατε;

—Ναί, ναοῦρίζαν ὅλη νύχτα καὶ δὲν μ' ἄφησαν νὰ κλείσω μάτι....

—Περίεργο!... Δὲν ἄκουσα τίποτε. Μιὰ γάτα ποὺ ἔχουμε, εἶνε ἥσυχη καὶ κοιμᾶται τὶς νύχτες στὴν κουζίνα. Ἄ, νὰ τὴν!...

Καὶ μοῦδειξε μιὰ ὁλόασπρη γάτα ποὺ μπῆκε τὶ στιγμὴ αὐτὴ στὴν αὐλή.

Παραξενεύτηκα. Ἀλλόκοτες ἰδέες γύριζαν στ' μυαλό μου.

—Ὁ γάτος ποὺ ἄκουσε τὴ νύχτα, εἶπα, ἦταν μαῦρος.

—Μαῦρος; Κανένα τσακάλι θὰ ἤτανε ἢ κανένας λύκος. Δὲν ἔχουμε μαῦρο γάτο στὸ σπίτι.....

Ἄλλο μυστήριο πάλι αὐτό. Τοιμαζόμουν νὰ πῶ περισσότερα γιὰ τὸ παράδοξο γεγονὸς τῆς νύχτας, ἀλλὰ μπῆκαν ἔξαφνα στὸ δωμάτιο ποὺ βρισκόμαστε, ἡ γυναίκα μου μὲ τὶ κορίτσια. Φρόντισα λοιπὸν κ' ἄλλαξα ἀμέσως κουβέντα.....

(Ἀπ' τὸ Ἡμερολόγιο τοῦ Ἰωνάθαν Ἄρκερ. Συνέχεια)

Μεσημέρι. —Ἔκαμα ἕναν μακρὸ περίπατο μὲ τὴ Μίνα καὶ τῆς τὰ εἶπα ὅλα. Τὰ λόγια τῆς γρηᾶς, τοῦ οἰκοδεσπότου μὲ τὸν ὁποῖο μίλησα τὸ πρωί, τὸ ἐπεισόδιο τῆς νύχτας, τοὺς φόβους καὶ τὶς ἀνησυχίες μου. Περίμενα νὰ τρομάξῃ, μὰ δὲν ἀνησύχησε καθόλου. Αὐτό, ὁμολογῶ, μὲ ἐκπλήξησε. Ἀποδίδει κ' ἡ Μίνα τὰ πάντα, ὅσα λέγονται κ' ὅσα διαδίδονται, στὸν τρόμο ποὺ κατέχει ἀκόμα τοὺς κατοίκους τῶν μερῶν αὐτῶν. Δὲν ξέρουν ὅτι ὁ Δράκουλας ἐξοντώθηκε καὶ φαντάζονται πὼς ζῆ ἀκόμα στὸν μυστηριώδη πύργο του. Κάθε δυστύχημα καὶ κάθε ξαφνικὸ θάνατο, τὸν ἀποδίδουν στὸ Βρυκόλακα. Ἐνῶ δὲν ὑπάρχει πειὰ Βρυκόλακας....

Τὸ θάρρος κ' ἡ λογικὴ τῆς ἀγαπημένης μου Μίνας μ' ἐκαμαν νὰ ἐκμυρυγώσανε. Ἐπὶ τέλους!... Ξαναβρῆκα τὸν ἑαυτό μου. Κινδύνευα νὰ πάθω ἀπὸ πανικὸ καὶ νὰ γυρίσω πίσω....

Μίλησα ἀκόμα στὴ λατρευτή μου Μίνα καὶ γιὰ τὴν μυστηριώδη Ἐπαυλι τῆς Κατάρας καὶ τὴ ρώτησα τὴ γνώμη της σχετικῶς.

—Φαίνεται, μοῦ εἶπε, πὼς συνέβη πραγματικῶς κάποια συμφορὰ στὴν ἐπαυλι αὐτὴ κ' ἔτσι τρομάξανε οἱ κάτοικοι τῶν γύρω κτημάτων. Πρέπει νὰ περάσουμε ἀπ' τὸ κτίριο αὐτὸ καὶ νὰ δοῦμε τί συμβαίνει.

—Ὥστε δὲν φοβᾶσαι, Μίνα;

—Ὄχι, Ἰωνάθαν. Γιατὶ νὰ φοβηθῶ; Ἐκεῖνος δὲν ὑπάρχει πειά....

—Κι' ἂν ὅλος αὐτὸς ὁ κόσμος, Μίνα, ἔχει δίκηο; Ἂν ὑπάρχει κάποιο μυστήριο σ' ὅ,τι συμβαίνει γύρω τους;

—Μὴν εἶσαι ὑπερβολικός, φίλε μου. Ὁ κόμης Δράκουλας κ' ἡ γενιά του ξεπαστρεύτηκαν.... Γιατὶ νὰ γινόμαστε προληπτικοί;

—Καὶ τὰ λόγια τῆς γρηᾶς, Μίνα; Κι' ὁ μαῦρος γάτος ποὺ μπῆκε στὴν κάμαρα τῶν κοριτσιῶν καὶ χάθηκε ἔξαφνα μέσα στὴν κατυοδόχο; Κι' οἱ λύκοι ποὺ οὐρλιάζουν ὅπως καὶ τότε; Ἄ, ἀγάπη μου, θὰ εἶνε τρομερό, θὰ εἶνε φρικτό, ἂν ὅλ' αὐτὰ βγοῦν ἀληθινά....

—Ἰωνάθαν, ἀγάπη μου, βλέπω πὼς ὅλες αὐτὲς ἡ ἱστορίες σοῦ χάλασαν τὸ κέφι. Εἶσαι ἀναστα-

—Νά τον!... Ἔρχεται!... Ἔρχεται!... Βλέπω τὰ μάτια του νὰ λάμπουν σὰν δυὸ νεκρικὲς λαμπάδες!...

τομένος, τὸ καταλαβαίνω. Ἂς γυρίσουμε λοιπὸν πίσω, φίλε μου.

— Ὄχι, Μίνα, δὲν τὸ θέλω αὐτό. Δὲν εἶμαι μικρὸ παιδὶ νὰ μὲ φοβίζουν τὰ λόγια τῶν χωρικῶν. Εἶχα ὅμως ὑπ' ὄψιν μου κάτι ἄλλο...

— Λέγε, φίλε μου.

— Σκεφτόμουν νὰ γράψω γιὰ ὅλ' αὐτὰ στὸ σοφό μας φίλο Βὰν Ἔλσιγγ. Νὰ τὸν εἰδοποιήσουμε ὅτι πρόκειται νὰ περάσουμε, πρὶν πάμε στὸν πύργο, ἀτ' τὴν Ἔπαυλι τῆς Κατάρας κι' ὅτι θὰ τοῦ ξαναγράψουμε ἀπὸ κεῖ, ἂν—κατὰ παράδοξη σύμπτωση— ἀνακαλύψουμε πῶς ὑπάρχει κάποιο μυστήριο σ' ὅλες αὐτὲς τὶς ἱστορίες.

— Ἔστω, Ἰωνάθαν, αὐτὸ εἶνε σωστὸ καὶ φρόνιμο. Κάμε ὅπως νομίζεις....

('Απ' τὸ 'Ημερολόγιο τῆς Μίνας 'Αρκερ)

Ὁ Θεὸς νὰ μᾶς λυπηθῆ καὶ νὰ μὴ μᾶς τύχη καμμιὰ συμφορὰ στὸ ταξεῖδι αὐτό. Ὁ Ἰωνάθαν —ὤ, τὸ νοιώθω καλὰ— εἶνε ἐκνευρισμένος καὶ ἀνήσυχος. Θἄπρεπε νὰ γυρίσουμε πίσω. Τὸ ποθεῖ κι' ὁ ἴδιος αὐτό, ἀλλὰ εἶνε ὑπερήφανος καὶ δὲν θέλει νὰ δείξη πῶς φοβήθηκε....

Κι' ὅμως ὑπάρχει κάτι τὸ παράδοξο σ' ὅ,τι συμβαίνει γύρω μας. Δὲν θέλησα νὰ τοῦ πῶ τὴ σκέψη μου αὐτή, γιὰ νὰ μὴν τὸν ἀνησυχήσω περισσότερο. Ἀκόμα τοῦ ἔκρυψα κάτι τὸ τρομερὸ ποὺ μοῦ συνέβη τὴ νύχτα, τὴν ἴδια ὥρα, τὴν ἴδια στιγμὴ ἀκριβῶς, ποὺ πήδησε ὁ γάτος ἐκεῖνος στὸ δωμάτιο τῶν κοριτσιῶν....

Τί ἀλλόκοτο πρᾶγμα, τί παράδοξη, ἀλήθεια, σύμπτωσι....

Νειρεύτηκα τὴν ἄτυχη Λοικία... Ἐπουράνιε Θεέ, πόσο τρόμαξα μέσα στὸν ὕπνο μου!... Ἦταν ἡ ἴδια ἡ Λοικία, ἀλλὰ πόσο τρομερή, πόσο φριχτή, Θεέ μου!... Μὲ κύτταζε ἄγρια καὶ μ' ἀπειλοῦσε, τρίζοντας τὰ δόντια της.... Τὰ μαλλιά της ἦσαν ξέπλεγα στοὺς ὤμους της καὶ μπερδεμένα. Τὸ πρόσωπό της ὠχρό, λευκὸ σχεδόν. Τὸ λευκὸ, νυφάτικο φόρεμα, μὲ τὸ ὁποῖο τὴν βάλαμε στὸν τάφο, ἦταν σχισμένο καὶ γεμάτο αἵματα. Κι' ἐκεῖ —Θεέ μου!... Θεέ μου!...— στὸ ἀριστερὸ μέρος τοῦ στήθους της, ὑπῆρχε μιὰ μεγάλη πληγὴ ἀνοιχτὴ κι' αἱματοβαμένη!.....

Μ' ἔπιανε ἡ ἀγωνία, ἤθελα νὰ ξυπνήσω, μὰ δὲν μποροῦσα. Ἡ Λοικία μοῦδειχνε τὴ γροθιά της καὶ κάτι μουγκρίζε, μέσα ἀπ' τὰ σφιγμένα της δόντια. Ὕστερα ἄπλωσε τὸ χέρι της στὸ στῆθος της, στὸ μέρος τῆς πληγῆς καὶ —ὤ, Θεέ μου!...— τράβηξε ἔξω τὴν καρδιά της, ναί, τὴν καρδιά της, ποὺ χτυποῦσε σὰν ζωντανή κι' ἔτρεχε αἷμα πηχτὸ καὶ μαῦρο...

Μ' ἐπλησίασε συγχρόνως περισσότερο, σήκωσε τὴν καρδιά της καὶ μοῦ τὴν ἔδειξε. Ἦταν τρυπημένη στὴ μέση, τρυπημένη πέρα καὶ πέρα. Κατάλαβα. Ἦταν ἡ τρύπα ποὺκανε στὴν καρδιὰ τῆς ἄτυχης φίλης μου ἡ μυτερὴ ξύλινη σφίνα, μὲ τὴν ὁποία τῆς τὴν τρύπησαν τὴν τρομερὴ ἐκείνη νύχτα ποὺ τὴν ἔπασαν μέσα στὸ μνῆμα της, ἔτοιμη νὰ βγῆ καὶ νὰ ρουφήξη αἷμα...

Θεέ μου!... Τί φταίω ἐγὼ γιὰ ὅλ' αὐτά; Γιατὶ μὲ κύτταζε ἔτσι ἄγρια καὶ μοχθηρά; Ἂν δὲν τὴν λυτρώναμε τότε, θἄπανε ἀκόμα βρυκολακισμένη....

Σὲ μιὰ στιγμὴ ἄνοιξε τὸ στόμα της καὶ μὲ φίλησε. Ἦταν ὄνειρο, μὰ δὲν θὰ ξεχάσω ποτὲ τὰ λόγια της. Ἡ ἀνάσα της μύριζε τάφο καὶ σαπίλα. Τὰ δόντια της ἦσαν σουβλερά. Κι' ἡ φωνή της βραχνὴ καὶ φριχαλέα.

— Ἡ ὥρα τῆς ἐκδικήσεως ἔφτασε!... Σημαίνει ἡ ὥρα τῆς ὀργῆς καὶ τοῦ θανάτου!... Δὲν ἀκοῦς, σκύλας γέννημα;... Ἐκεῖνος χάθηκε, τὸν σωτώσατε, μ' ἄφησε πίσω του τὴν ὀργή, τὸ μῖσος καὶ τὴν κατάρα... Ὁ ἴσκιος του εἶνε στὴ γῆ... Ὁ ἐκδικητής του περμένει εἴκοσι χρόνια αὐτὴ τὴν ἡμέρα... Τὸ αἷμα σος θὰ δροσίση τὰ χείλη του... Θὰ παγώσετε ἀπὸ φρίκη κάτω ἀτ' τὴ λύσσα καὶ τὴν ὀργή του... Ἡ μέρα τῆς ὀργῆς ἔφτασε!... Ἡ ὥρα τῆς ἐκδικήσεως ἐσήμανε!...

Φτωχὴ Λοικία!...

Γιατὶ νὰ τὴν δῶ ἔτσι; Δὲν βρῆκε τάχα τὴν ἀνάπαυσι στοὺς οὐρανούς, ἡ φτωχή μου φίλη;

Δὲν θέλησα νὰ πῶ τίποτα στὸν Ἰωνάθαν, γιὰ νὰ μὴν τὸν τρομάξω. Ἐξ ἄλλου, δὲν πιστεύω στὰ ὄνειρα...

Βγῆκα ὡστόσο γιὰ ν' ἀνάψω ἕνα κερὶ γιὰ τὴν ψυχὴ τῆς ἄτυχης Λοικίας. Πῆγα ὥς τὴν ἐκκλησία τοῦ νεκροταφείου. Ὅταν μπῆκα στὸν περίβολο, εἶδα μιὰ γυναῖκα γονατιστὴ μπρὸς σ' ἕναν τάφο μὲ μιὰ λαμπάδα στὸ χέρι. Ἔκλαιγε καὶ ψιθύριζε παράδοξα λόγια....

Ἄναψα τὸ κερί μου καὶ πῆγα κοντὰ στὴ γυναίκα ποὺ κρατοῦσε τὴ λαμπάδα καὶ προσευχότανε. Μόλις μ' ἀντίκρυσε, ἀνησύχησε. Τὴν καθησύχασα, τῆς εἶπα πῶς εἶμαι ξένη καὶ τὴ ρώτησα ποιὸν ἔχει θαμμένο στὸ νεκροταφεῖο.

Ἀναστέναξε καὶ μοῦ ἀπάντησε:

— Τὸ παιδί μου, κυρία. Τὸ ἄτυχο παιδάκι μου.... Μοῦ τὸ σκότωσε Ἐκεῖνος!....

Σώπασε ἀπότομα, κύτταξε γύρω της μὲ προσοχὴ καὶ συνέχισε, κάνοντας τὸ σταυρό της:

— Θέλω νὰ βρῆ ἀνάπαυσι ἡ ψυχὴ τοῦ παιδιοῦ μου. Γιατὶ τὸ ἐμόλυνε, κυρία... Τὸ ἐκόλασε, ὁ ἄθλιος....

— Γιὰ ποιὸν μιλᾶς, καλή μου γυναῖκα;

('Ακολουθεῖ)

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ — ΤΟΥ ΑΜΑΡΟΥ

ΕΡΩΤΙΚΑ ΠΕΖΟΤΡΑΓΟΥΔΑ

Ἕνας τίγρης παστάτευε μαλακὰ—μαλακὰ μὲ τὸ πόδι του ἕνα αὐγουλάκι ποὺ μόλις τὸ εἶχε γεννήσει τὸ ταῖρι τοῦ παπαγάλου ἐπάνω σ' ἕνα σωρὸ ἀπὸ ξερὰ φύλλα.

Κρεμασμένοι στὸ πὸ ψηλὸ κλωνάρι, ὁ παπαγάλος κι' ἡ γυναῖκα του, ἐκεῖ κοντὰ σ' ἕνα δέντρο, κύτταζαν μὲ ἀγωνία τὸν ἄγριο τίγρη.

Ὁ παπαγάλος πῆρε μιὰ στιγμὴ θάρρος καὶ φώναξε στὸ θηρίο:

— Τὸ βλέπεις; Εἶνε τὸ μικρό μας. Σὲ λίγο θὰ βγάλη φτερὰ πολύχρωμα, μύτη κοφτερή, μάτια φωτεινὰ καὶ θὰ στολίση τὴν κάμπρα καμμιᾶς ὡραίας πριγκηπέσσας.

— Δὲν βλέπω τίποτ' ἄλλο παρὰ ἕνα πετραδάκι, ἀπάντησε ὁ τίγρης καί, φεύγοντας, ἔσπασε τ' αὐγουλάκι μὲ τὸ πόδι του.

Ὦ Ἀρεζούνη, ὦ ἀγατημένη μου, ὁ ἔρωτάς σου εἶνε ἕνα μικρὸ αὐγὸ ποὺ τὸ χαϊδεύω μὲ θρησκευτικὴ εὐλάβεια. Ἀλλὰ δὲν μὲ βεβαιώνεις πῶς ἀτ' αὐτὸ θὰ βγῆ ἕνα θαυμάσιο πουλὶ ποὺ θὰ μὲ σκεπάση μὲ τὰ φτερά του, οὔτε μοῦ ὁρκίζεσαι πῶς ὁ ἔρωτάς μας θὰ κάνη νὰ μᾶς ζηλεύουν ὁ θεὸς Βιντουρὰ καὶ ἡ θεὰ Παθώ.

Ὥς τώρα, σκληρή, ὁ ἔρωτάς μας εἶνε παρόμοιος μὲ τόσους ἄλλους ποὺ ὑπάρχουν ἀπὸ τὸ βοινὸ Μερόν, ὥς τὴ λίμνη Σοινά. Ξέρεις ὅμως πῶς ἀπὸ τὰ πολλὰ μπορῶ νὰ φανῶ κι' ἐγὼ ἀδιάφορος καὶ νὰ κάνω ὅ,τι ἔκανε κι' ὁ τίγρης;

* * *

Ἂν ἔλεγα τὸν πόνο μου στὸ ποτάμι, τὸ ποτάμι θὰ σταματοῦσε. Ἂν τὸν ἔλεγα στὴ φοινικιά, ἡ φοινικιὰ θἄγερνε ἀπὸ πάνω μου. Μὰ ἐσὺ ποὺ ξέρεις πῶς πονῶ, περνᾶς γελαστὴ ἀπὸ μπροστά μου καὶ δὲν καταδέχεσαι νὰ μὲ κυττάξης.

Θὰ πῶ τὸν πόνο μου στὸ ποτάμι... Κι' ἂν αὐτὸ δὲν σταματήση, θὰ δροσίση τοὐλάχιστο τὸ ξαναμμένο πρόσωπό μου. Θὰ πῶ τὸν πόνο μου στὴ φοινικιά. Κι' ἂν αὐτὴ δὲν γείρει ἀπὸ πάνω μου, θὰ ρίξη τοὐλάχιστον λίγον ἴσκιο στὸν ὕπνο μου.

Μιὰ φορά, ἂν καὶ ντροπίμου, σοῦ εἶχα πεῖ πῶς πονῶ γιὰ σένα κι' ὅμως ἐσὺ δὲν καταδέχεσαι νὰ μοῦ δώσης οὔτε τὴ δροσιὰ τῶν ματιῶν σου, οὔτε τὴ σκιὰ τῆς σκιᾶς σου....

* * *

Ξαπλώθηκαν ἐπάνω στὸ ἴδιο κρεββάτι, ἀλλὰ γύρισαν ὁ ἕνας στὸν ἄλλον τὶς πλάτες τους. Τὰ χείλη τους εἶνε κλειστὰ καὶ κρύβουν μ' ἐπιμονὴ τὴν ἀγάπη τους στὸ βάθος τῆς καρδιᾶς των.

Κι' ὅμως, δέστε πῶς κυττάζονται μὲ τὶς ἄκρες τῶν ματιῶν τους οἱ κακιωμένοι καὶ πῶς νοιώθουν νὰ διαλύνεται ὁ θυμός των, καὶ πῶς ὕστερ' ἀγκαλιάζονται γλυκά!...

* * *

Ὅταν σκεπάζεις τὸ πρόσωπό της μὲ φιλιά, μὴν ἐλπίζεις πῶς θὰ κατορθώσης ἔτσι νὰ καταρραύνης τὸ πεῖσμα αὐτῆς τῆς νέας ποὺ τὴν ἀγαπᾶς, ἀλλὰ ποὺ τῆς φάνηκες κακός, χωρὶς νὰ τὸ θέλης κι' ἐσύ.

Πίστεψέ με πῶς ὁ μόνος τρόπος ποὺ σοῦ μένει, ὅσο κι' ἂν τὴν πονεῖ ἡ καρδιά σου, εἶνε ν' ἀφήσης τὴν ἀγατημένη σου νὰ χύση τὰ δάκρυά της ἐλεύθερα...

* * *

Πολὺ παραξενεύτηκα σὰν εἶδα ἕνα ἀηδόνι ποὺ δὲν πετοῦσε ἀπὸ τὸ θάμνο, ἂν κι' ἐγὼ εἶχα ζυγώσει πολὺ κοντά του.

Τραγουδοῦσε μὲ λιπήτερὸ σκοπὸ καὶ δὲν ἐσταματοῦσε. Ἁπλωσα τὸ χέρι μου νὰ τὸ πάσω καὶ μόνο τότε εἶδα πῶς τὸ μελωδικὸ αὐτὸ πουλὶ εἶχε τὴ μιὰ φτερούγα του σπασμένη...

Ὦ Ντραγανάτι, ὅσο κι' ἂν μὲ πλήγωσες ἐσύ, ἐγὼ θὰ τραγουδῶ τὴν ὠμορφιά σου!...

* * *

Ὕστερ' ἀπὸ ταξεῖδι μακρινό, γύρισε ὁ λατρευτὸς ξενητεμμένος καὶ τράβηξε κατὰ τὸ σπίτι τῆς ἀγατημένης του.

Καθὼς ἐπήγαινε, ἔτρεμε ἀπὸ συγκίνησι, ἀπὸ πάθος κι' ἀπὸ ἀνυπομονησία.

Πόσο στενοχωρήθηκε ὅμως σὰν εἶδε τὴν ἀγατημένη του τριγυρισμένη ἀπὸ ἕνα σωρὸ φιλενάδες! Ὁ θυμός του ἔγινε ἀκόμα μεγαλείτερος, ὅταν κατάλαβε πῶς αὐτὲς δὲν ἐσκόπευαν νὰ φύγουν γρήγορα ἀπὸ κεῖ.

— Ἄχ, ποιὸ καταραμένο ζοῦδι μὲ τσίμπησε! φώναξε ἔξαφνα ἡ ἀγαπημένη του ποὺ ἀνυπομονοῦσε περισσότερο ἀτ' αὐτὸν κι' ἤθελε πὸ πολὺ νὰ τὶς ξεφορτωθῆ.

Καί, λέγοντας τὰ λόγια αὐτά, τίναξε ἀπότομα τὸ πέπλο της κι' ἔσβυσε τὴ λάμπα ποὺ φώτιζε τὴν κάμαρα.

Τότε ἡ ἀνεπαθύμητες ἐπισκέπτριες ἔφυγαν ἀμέσως κι' οἱ διὸ ἐρωτευμένοι ἔμειναν μονάχοι τους...

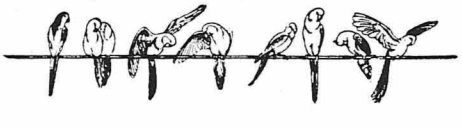

ΚΙΝΕΖΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

Ὅποιος δανείζεται χρήματα γιὰ νὰ χτίση σπίτι, γρήγορα θὰ τὸ πουλήση.

— Ὅταν μπροστὰ στὴν πόρτα σου ἔχεις μιὰ μεγάλη πέτρα, μὴν κυττάζεις τί βρίσκεται στὴν πόρτα τοῦ γείτονά σου.